

определяне на сумата, предназначена за жилищна помощ за гражданите на Съюза и за гражданите от трети страни — Прилагане на различни критерии за подбор при отпускането на жилищна помощ на гражданите на Съюза и на гражданите от трети страни — Съвместимост с членове 2 и 6 ДЕС и членове 21 и 34 от Хартата на основните права — Съвместимост с членове 18, 45, 49 ДФЕС — Съвместимост с Директива 2000/43/ЕО на Съвета от 29 юни 2000 година относно прилагане на принципа на равно третиране на лица без разлика на расата или етническия произход (ОВ L 180, стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 20, том 1, стр. 19) и с Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25 ноември 2003 година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни (ОВ L 16, 2004 г., стр. 44; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 225) — Пряка приложимост на разпоредби от правото на Съюза — Съвместимост с член 14 ЕКПЧ и член 1 от Протокол 12 ЕКПЧ — Пряка приложимост на ЕКПЧ съгласно член 6 ДЕС — Приложими санкции по смисъла на член 15 от Директива 2000/43/ЕО

Диспозитив

1. *Поставените от Tribunale di Bolzano първи, четвърти, пети, шести и седми въпрос по дело С-571/10 са недопустими.*
2. *При противоречие между разпоредба на националното право и Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., извършената в член 6, параграф 3 ДЕС препратка към тази конвенция не налага на националния съд да осигури прякото приложение на разпоредбите на конвенцията, като остави без приложение несъвместимата с нея разпоредба на националното право.*
3. *Член 11, параграф 1, буква з) от Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25 ноември 2003 година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална или регионална правна уредба като разглежданата в главното производство, която при отпускането на жилищна помощ предвижда различно третиране на гражданите на трета страна, ползващи се със статут на дългосрочно пребиваващи, предоставен в съответствие с разпоредбите на тази директива, в сравнение с живеещите в същата провинция или регион граждани на държавата членка във връзка с разпределянето на средствата за тази помощ, доколкото помощта попада в някоя от посочените в тази разпоредба три категории и параграф 4 от същия член не се прилага.*

Решение на Съда (трети състав) от 26 април 2012 г. (преюдициално запитване от Hoge Raad der Nederlanden — Нидерландия) — Staatssecretaris van Financiën/L.A.C. van Putten (C-578/10), P. Mook (C-579/10), G. Frank (C-580/10)

(Съединени дела C-578/10—C-580/10) ⁽¹⁾

(Членове 18 ЕО и 56 ЕО — Моторни превозни средства — Използване в държава членка на взето в заем лично моторно превозно средство, регистрирано в друга държава членка — Данъчно облагане на това превозно средство в първата държава членка при пускането му в употреба по националната пътна мрежа)

(2012/C 174/13)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden

Страни в главното производство

Жалбоподател: Staatssecretaris van Financiën

Ответници: L.A.C. van Putten (C-578/10), P. Mook (C-579/10), G. Frank (C-580/10)

Предмет

Преюдициално запитване — Hoge Raad der Nederlanden — Тълкуване на член 18 ЕО (понастоящем член 21 ДФЕС) — Национална правна уредба, според която пускането в употреба на автомобил по националната пътна мрежа се облага с данък при регистрацията на автомобил — Данъчно облагане на местно за съответната държава членка лице, което е взело на заем за частно ползване за кратък период от време в първата държава членка автомобил, регистриран в друга държава членка, от лице с местожителство в тази друга държава членка

Диспозитив

Член 56 ЕО следва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, която задължава местните за тази държава лица, взели в заем от местно лице на друга държава регистрирано в тази държава членка превозно средство, да заплатят при пускането в употреба на това превозно средство по националната пътна мрежа пълния размер на данък, който обикновено се дължи при регистрацията на превозно средство в първата държава членка, без да се взема предвид продължителността на използване на посоченото превозно средство по тази пътна мрежа и без посочените лица да могат да се позоват на право на освобождаване или възстановяване, когато същото превозно средство нито е предназначено за трайно използване основно в първата държава, нито е било действително използвано по такъв начин.

⁽¹⁾ ОВ С 46, 12.2.2011 г.

⁽¹⁾ ОВ С 72, 5.3.2011 г.